KOPPIGE TRUUSJE

door

R. W. van ASCH

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

en ging op het openhangend deurtje van het geitenhok zitten.

KOPPIGE TRUUSJE

DOOR

R. W. VAN ASCH

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

https://achterderug.nl

HOOFDSTUK I.

„Daatje, Marie, Daaaatje!" . . . .

Eindelijk kijken ze om en wachten tot Truusje bij hen is.

„Hè, is dat schreeuwen, is dat hollen! Bij den kastanjeboom zag ik jullie al, maar jullie keken heel niet om. Waar had je het zoo druk over?"

„Over niks," snauwde Marietje Smit.

„O, mag ik 't niet weten," zei Truusje boos; „hebben jullie weer geheimen? Nou, dan wil ik ook niet meer met je loopen, hoor!"

„Nee," suste Daatje van Elzen, „ze zegt het er maar om! Je mag het best weten. We zeiden 't versje nog eens voor mekaar op. Vond jij het moeilijk, Truus?"

„Ikke? O nee, maar ik heb weer een leuke mop bedacht! Maar 't is nog een verrassing."

Al pratende waren ze in het kerkpad bij de andere zondagsschoolkinderen gekomen en gingen op het kerkplein te zamen nog een kringspelletje doen. Even later schreeuwden

https://achterderug.nl

een paar jongens: „Daar is de dominee! En de juffrouw ook!" — en stoof de heele troep uiteen.

De Zondagsschool ging aan. Daatje trok Truus nog even aan de mouw en zei zachtjes: „Doe 't maar niet, je weet wel; anders krijg je weer straf! En 't is voor de juffrouw toch wel vervelend ook."

„Och kind!" zei Truusje. „Ben je weer 't heilig boontje?"

Het geschuifel en rumoer bedaarde.

De kinderen zaten op hun plaats: de kleineren, waaronder ook Truusje, Daatje en Marietje, bij de juffrouw in de catechisatiekamer; de grooteren bij den dominee in de kerk.

De juffrouw begon te bidden.

Truusje dacht nog eens aan haar plan. Daar hoorde ze haar zeggen: „Gij hebt gezegd: Laat de kinderen tot Mij komen. En er zijn altijd nog kinderen, die van U weg willen loopen en niet doen, wat Gij van hen wilt. O, trouwe Vader, zie...." Truus luisterde niet meer; ze dacht: „dat is op mij; zou ik 't doen? Och, je moet toch ook eens pret hebben."

„Amen," klonk het. Het geld werd opgehaald. Truusje liet per ongeluk expres haar cent naast het busje vallen.

De juffrouw kijkt boos.

„Raap maar gauw op."

Truusje bukt en knijpt meteen even in de kous van Marietje Smit, die een gilletje niet kan onderdrukken.

De juffrouw vraagt of Truusje van plan is, vandaag weer zoo lastig te zijn als verleden week. Maar vandaag zal ze kortere metten maken! Haar geduld met zoo'n ondeugend kind raakt nu uitgeput!

Het overhooren begint.

Vandaag zeggen de jongens tegelijk op; de meisjes ieder afzonderlijk: elk een beurt duurt te lang; dan zou er niet genoeg tijd overblijven voor vertellen en zingen. Iederen Zondag doet de juffrouw het weer anders: je weet nooit vooruit of je een beurt apart krijgt.

Truus had dus nu al haar aandacht noodig.

„Wacht maar," dacht ze, „straks met het zingen, dan zal ik ze wel eens aan 't lachen maken!"

De juffrouw zou het gezangversje, dat ze vandaag moesten opzeggen, leeren zingen ook, omdat het een bekende wijs was.

Er zijn kinderen, die af en toe van die buien hebben, dat ze het er op toeleggen, de onderwijzeres te hinderen.

In zulk een ondeugende stemming was onze Truusje vanmiddag ook.

Hadt ge haar gevraagd: hou je niet van de

https://achterderug.nl

juffrouw? — dan zou ze verwonderd opgekeken hebben en zeggen:

„Ja zeker wel! maar je mag toch ook wel eens schik hebben?!"

Dit was echter de rechte schik niet.

Voor een aardig grapje was de juffrouw altijd te vinden en ze kon dikwijls hartelijk met de kinderen meelachen, maar er zijn grapjes die men niet aardig *kan* vinden.

Van zulke was ze nooit gediend — en Truusje's gedrag begon haar dan ook hard te vervelen.

Onder 't voorzingen had de juffrouw Truusje ook al een keer boos moeten aankijken.

Nu moesten de kinderen den eersten regel nazingen.

Vooraan ging 't goed, maar uit de achterste banken, waar Truus ook zat, klonk het heel vreemd.

Het leek wel of er een haan tusschen door kraaide.

Ook was er niet juist eerbied op de gezichten te lezen.

„Overdoen!.... Kinderen, denkt er aan, dat we zingen tot eer van den Heer!.... Truusje van Wakeren, zing jij eens niet mee!"

Nu ging het veel beter.

Veelbeteekenend keek de juffrouw Truusje aan, toen ze zei:

„Nu, Truus, zing maar weer eens mee!"

Even dacht deze: Zal ik nu maar weer goed zingen? — maar tegelijk hoorde ze een duiveltje in haar oor fluisteren: „Maak nog eens zulke grappige geluiden er tusschen door!" en haar boos hartje zei ja.

En zoo gebeurde het, dat de volgende regel in de achterste banken weer even erbarmelijk klonk als de eerste en de kinderen het uitproestten van 't lachen.

Nu was 't de juffrouw te veel!

„Oneerbiedig kind! Ik merk nu dat je met moedwil de anderen in de war wilt brengen!... Een leerling, die zóó weinig eerbied toont, kan ik niet langer in mijn klas dulden.... Ga nu oogenblikkelijk heen en je mag je plaats niet meer innemen voor je spijt toont over je schandelijk gedrag."

Daar stond Truusje nu buiten de deur! Met kloppend hart ging ze de stoep af. Wat nu? Naar huis gaan? Neen, dan kon iedereen het merken. Dan maar wachten tot de Zondagsschool uit was.

Ze liep een eindje door, en ging aan den kant van den weg in het gras zitten.

---

https://achterderug.nl

HOOFDSTUK II.

Hoe Truusje toch zoo koppig en ondeugend was, zoo heel anders dan de andere meisjes? Luister!

Toen Truusje van Wakeren drie jaar oud was, had ze haar beide ouders verloren. Ze woonden in een groote stad. Haar vader, die metselaar was, viel van een hoogen steiger en werd dood thuisgebracht. Haar moeder moest toen met naaien den kost verdienen; maar, toch al zwak, kon ze het niet lang volhouden. Na een langdurig ziekbed ging ze, evenals Truusje's vader, naar den hemel. Als ze het blonde krullekopje streelde, had ze dikwijls tegen Truusje gezegd: „Wanneer moeder niet meer bij je is, zal de trouwe, hemelsche Vader voor je blijven zorgen" — en, ofschoon het kleine ding er nog niets van begreep, troostte het de zieke altijd in die droevige dagen.

Truusje zelf wist nu niets meer van dien tijd: ze was toen nog te jong om haar droevig lot te beseffen.

Den dag na den dood van haar moeder kwam een tante van buiten, die haar meenam en bij wie ze nu nog in huis was. Dat was tante Sien, de zuster van haar vader, die echt blij was met haar speelpopje.

Ze liefkoosde en vertroetelde het als een moeder... of eigenlijk niet als een moeder, want

een goede moeder verwent haar kind nooit.... en dat deed tante Sien wel. Ze gaf Truusje in alles haar zin. Toen ze grooter werd, zag ze echter, dat haar troetelkind niet altijd even lief en gemakkelijk bleef: Truusje was dikwijls ongehoorzaam en brutaal. Als tante haar dan bestrafte, had ze wel weer spijt, maar even daarna was ze haar goede voornemens al weer vergeten en maakte tante opnieuw boos. Toch hield Truusje wel van haar, maar ze vond het zoo erg moeilijk, om altijd gehoorzaam te zijn en geen kattekwaad uit te halen.

De kinderen, die door hunne moeders tot den Heer Jezus gebracht werden, toen Hij nog op aarde was, waren ook niet allemaal gehoorzaam, maar juist dat was een reden te meer, ze bij Hem te brengen. Die moeders wisten, dat alleen Jezus een zondig hartje kan veranderen.

Doch dat was iets, waaraan tante Sien nooit dacht. Ze had er vroeger wel meermalen van gehoord, maar na haar aanneming had ze weinig meer in haar bijbel gelezen, ging heel zelden naar de kerk en zoodoende werd in tantes woning niet in de eerste plaats gevraagd: „Wat wil God", maar „wat wil tante; wat wil Truusje". En als we niet gedurig vragen: „Heer, help mij, om *Uw* wil te doen", dan kan het nooit goed met ons gaan.

https://achterderug.nl

Op school was Truusje één van de beste leerlingen. Ze kon vlug leeren en goed onthouden. Ook dáár had ze veel lust in ondeugd, maar ze was bang voor meester, die zoo erg streng was en zulke doordringende oogen had.

Ze durfde op school ook haast nooit wat

uithalen, maar op straat zooveel te meer; stond ergens een emmer met water, dan kon ze het niet nalaten, er per ongeluk tegenaan te loopen. Zag ze het paard van Meerdinks boodschappenkarretje ergens aan een hek vastgebonden, dan vond ze het echt leuk, om

bijvoorbeeld stilletjes al de pakken sunlight-zeep uit het karretje te halen en midden op den weg een torentje er van te maken, om daarna door te loopen, alsof er niets gebeurd was. Als de menschen van 't dorp zoo'n verrassing vonden, begrepen ze altijd wel, dat Truusje van Sien het gedaan had.

En toch had niemand een hekel aan haar, want iemand schade berokkenen deed ze nooit; daarbij liet ze oude en gebrekkige menschen altijd met rust. Die zou ze eerder helpen, als 't noodig was.

Ook voor kleine kinderen was Truusje altijd vriendelijk; ze speelde met hen, wist allerlei aardige dingen voor ze te bedenken en paste dikwijls op een kleintje, als de moeder het te druk had.

De kleine kleuters waren dan ook allen dol op Truusje; niet het minst Nannie van den dominee, die weleens een enkelen keer mee naar de Zondagsschool kwam — ze was nog pas vier jaar — en dan altijd naast Truusje wou zitten, die daarmee niet weinig in haar schik was.

Naar de Zondagsschool ging ze altijd graag. De juffrouw kon zoo mooi vertellen en daar kon ze nog eens schik hebben. De juffrouw was wel streng, maar voor haar eigenlijk niet zoo erg. En bromde ze al eens, dan was het toch

https://achterderug.nl

gauw weer over. Truusje wist niet, dat haar eindeloos geduld eigenlijk medelijden was met de arme wees, die ze zoo gaarne tot den Vader der weezen zou brengen.

Maar vandaag was de juffrouw heel erg boos geworden. Zóó had Truusje haar nog nooit gezien. De kinderen lachten nu ook heel niet. Ze hoorde nog zeggen: „Kinderen, spotten met het heilige is een vreeselijke zonde."

Toen had ze de deur achter zich dichtgesmakt en stond ze alleen in het gangetje.

HOOFDSTUK III.

Nu was ze dus weggejaagd van de Zondagsschool.

Ze mocht weer terugkomen, als ze beterschap beloofde, maar zoo vreeselijk was het toch niet geweest, maakte Truusje zichzelve wijs: spotten — spotten — nou ja, andere kinderen spotten ook wel eens; Daatje had nog gezegd: doe het niet — maar vooruit, 't was gebeurd; nu maar niet meer er aan denken.

Daar kwamen de kinderen!

Daatje liep dadelijk op Truusje toe en wilde haar troosten, maar ze zag dat ze heel niet bedroefd was. Ze zei zelfs: „ben je mal, kind!

zoo naar is het niet: nou heb ik lekker vacantie!"

Daatje wist niet, wat ze zeggen moest. Ze vond, dat Truus vanmiddag eigenlijk heel leelijk op Zondagsschool gedaan had — en toch vond ze het verdrietig ook, dat haar vriendinnetje weggejaagd was.

Ze spraken niet veel onderweg.

Bij de Wilgenweide gingen hare wegen uiteen. Anders bleven ze daar altijd nog een poosje spelen in de groote wei, waar het gras zoo zacht was en je niet bang behoefde te zijn voor koeien of paarden; want er liepen alleen maar schapen in en een paar melkkoeien van Daatjes vader, die de kinderen al kenden.

Maar vandaag hadden ze geen lust in spelen en ging Truusje met een: „Nou, dag Da!" rechtsaf, het groene wegje in, aan welks einde het helder witte huisje van tante Sien stond.

„Dag Truus! tot morgen kwart over achten hier!" riep Daatje en liep langzaam het pad af, dat uitliep op haar vaders molen, die in den helderen zonneschijn schitterde.

Wat woonden ze er toch prettig!

„Me dunkt," dacht Daatje, „nergens is zoo'n gezellige huiskamer, met die mooie roode bloemetjes voor 't raam, waardoor je over 't heele dorp kon zien." — Want het molenhuis stond op een heuvel. — „'s Winters was het

https://achterderug.nl

wel koud, maar moeder liet altijd lekker het zonnetje binnen: Dat is zoo gezond, had de dokter gezegd, toen deze verleden jaar gekomen was voor Teunis, den knecht, die z'n voet verstuikt had.

Kijk, daar kwam moeder al aan met kleinen Bennie!

Wat een schattig broertje had ze toch.

Truus was er óók zoo dol op en geen wonder: 't was ook zoo'n vroolijke krullebol.

Daar kwam hij aanwaggelen, trotsch op z'n eerste stapjes, en liet zich kraaiend in Daatjes armen rollen.

„Datie pelen met Bennie! Datie patie hijen" brabbelde de kleine dreumes — maar Daatje had geen zin in paardje rijden.

„Wat ben je vandaag vroeg thuis. Heb je niet gespeeld met Truus?" vroeg haar moeder.

„Och! Truus had geen zin en ik ook niet."

„Heb jullie ruzie gehad?"

„Neen, moeder, wij niet."

„Is er dan wat gebeurd? Je kijkt zoo triestig."

Toen vertelde Daatje wat er op Zondagsschool was voorgevallen. Haar moeder vond het ook verschrikkelijk van Truus en kon best begrijpen, dat de juffrouw zoo boos was geworden.

„Maar," zei ze „kindlief, je moet medelijden met Truusje hebben, want, al is Sien van Wakeren een best mensch, eerlijk en helder en zorgzaam voor Truus, ze zal haar toch niet op de rechte wijze haar gebreken onder 't oog brengen; nog minder wijzen op Hem, die ze ons vergeven wil en ons booze hart veranderen kan. Je moet maar voor je vriendinnetje bidden."

Tante Sien zat een kopje koffie te drinken in haar kamertje, dat tegelijk voor keuken en slaapvertrek dienst deed.

Tegenover haar zat vrouw Van Dijk, de grootmoeder van Marietje Smit, die bij Marietjes ouders inwoonde Vrouw Van Dijk was baker geweest in de werkhuizen van Sien van Wakeren, die tweemaal in de week een dag uit werken ging: Dinsdags bij den bakker en en Vrijdags op de boerderij van Michielsen. Daar hadden ze vriendschap met elkaar gesloten.

https://achterderug.nl

Vrouw Van Dijk kwam altijd graag af en toe eens een poosje bij Sien babbelen en zoo ook nu genoten ze samen van den rustigen Zondagmiddag en hun kopje koffie.

Opeens werd met een ruk de deur opengegooid en stoof Truusje binnen.

„Dag tante .... Dag vrouw Van Dijk."

„Hè, kind, wat kom je weer wild binnen! Je laat vrouw Van Dijk en mij schrikken!"

„Ja Truusje," zei de vriendelijke, oude vrouw, „'t is goed, dat ik geen bakerkindje op mijn schoot heb. Dan was het stellig aan het schreeuwen gegaan!"

„Was 't maar waar," zuchtte Truus.

„En heeft de juffrouw mooi verteld?" vroeg vrouw Van Dijk, vol belangstelling.

„Ze doet het altijd mooi."

„Waar was het vandaag over?"

„Dat zal Marietje je straks wel vertellen. Die zit altijd zoo zoet te luisteren," bromde Truusje; en uit angst voor meerdere vragen nam ze haar boterham, die al voor haar klaar lag, van de tafel; draaide zich op haar hak om en verdween door de achterdeur.

Even later kakelden de kippen, blafte de hond, blaatte de geit: in schuur en hof, overal was de rust verstoord.

Vrouw Van Dijk schudde 't hoofd.

„Sien," zei ze, „je mag je pleegkind wel eens wat strakker houden. 'k Moet zeggen: 't is een goed kind. Als ze een oud mensch voort kan helpen, zal ze 't niet laten en ze heeft een hart van goud voor kleine kinders. Maar ze is me voor een meisje toch wat al te ruw en onverschillig en over de dingen van Zondagsschool of van den bijbel hoor je haar nooit en behoef je ook niet bij haar aan te komen. Maar jij praat er zeker ook nooit met Truusje over, is 't wel, Sien?"

„Och! mensch! ik heb 't in de week altijd zoo druk en 's Zondags is het kind aan 't spelen en hoort ze op de Zondagsschool toch al genoeg."

„Nee Sien, zoo moet je niet praten. We kunnen nooit te veel van onzen lieven Heer hooren, Hij zegt tegen ons toch ook niet: „Ik zal een enkelen keer eens voor je zorgen", maar Hij doet het altijd weer; en zouden wij dan ooit te veel aan Hem denken of van Hem spreken? Nee, Sien, ik heb den Heer liefgehad van mijn jeugd af aan en daar heb ik geen spijt van. Het schaap moet dicht bij den Herder blijven en jij moet het lammetje, waar je voor zorgt, ook bij de kudde houden."

Al pratende was ze opgestaan.

„Nu, 't wordt mijn tijd. Gedag Sien, en 't beste met het kind, hoor! Bedankt voor je kopje koffie!"

https://achterderug.nl

„Gedag, vrouw Van Dijk," zei Sien, die niets meer wist te zeggen op den woordenvloed van haar gast; „kom je eens gauw terug?"

Nadat tante Sien de deur achter vrouw Van Dijk dichtgedaan had, nam ze een kom uit het hoekkastje en ging de geit melken.

Terwijl ze daarmee bezig was, kwam Truusje de schuur binnen en ging op het openhangend deurtje van het geitenhok zitten.

Er op heen en weer schommelend, begon ze:

„Tante."

„Ja Truusje."

„'k Ben .... weggejaagd!"

„Wat heb je weggejaagd?" vroeg tante van onder de geit.

„Ik *ben* weggejaagd van de Zondagsschool."

Tante vergat heelemaal door te melken: „Wat zeg je, Truusje, weggejaagd van de Zondagsschool? .... Kind, je laat me schrikken! .... Hoe komt dat nou? Wat heb je nou weer uitgehaald?"

„Och, zoo erg was 't niet. De juffrouw was ook zoo boos!"

„Maar, kind, wat 'n schande voor je tante en voor je zelf ook! .... Ik kan best begrijpen, dat de juffrouw d'r bloed eindelijk wel eens karnemelk wordt, als je daar ook zoo vol kunsten zit als thuis .... Stil maar, Sik! ik zal je helpen, beest! .... Kind, kind, wat moet

er toch van je terecht komen! .... Wat zouden je goeie ouders er een verdriet van gehad hebben."

En al pruttelend dribbelde tante met haar gevulde kom naar binnen.

„Ziezoo, gelukkig," zei Truusje bij zichzelf, „nu weet tante het."

Tante had het wel erg gevonden, dat kon ze wel aan haar merken; aan de rimpels op haar voorhoofd, die heelemaal optrokken tot den rand van haar muts.

Ja, 't was ook eigenlijk wel erg, dacht Truusje — ze zei wel van niet, maar dat meende ze toch niet. — Als ze nou nog een jongen was, maar ze hoorde toch bij de meisjes, die altijd tot voorbeeld van de jongens gesteld werden.

Wel had de juffrouw gezegd: „je mag terugkomen, als .... als ...." ja, maar dat deed ze niet! .... Met hangende pootjes terugkomen en door alle kinderen uitgelachen te worden, nee hoor, dat nooit!

Ze was blij, toen tante riep voor de pap, dan kon ze naar bed.

De pap was al opgeschept.

Truusje ging op haar stoel bij 't raam zitten en keek begeerig in den suikerpot. Zou ze nu haar Zondagsklontje misloopen? Maar tante was al lang uitgebromd! Ze vroeg niet eens, wat er eigenlijk op de Zondagsschool gebeurd

https://achterderug.nl

was, maar voorzag Truusjes pap op de Zondagsche manier van suiker.

„'t Wordt tegen den avond al huiverig," vond tante. „Je kunt merken, dat de Octobermaand in aantocht is. Ik zal je doek ook weer eens te voorschijn halen. En dan komt Kerstmis ook al weer! .... Och hé, kind! dáár kan je dan ook niet bij zijn."

Dat had Truusje ook al tot haar spijt bedacht, maar ze zei: „'t Zou wat .... Ik ben er al drie keer bij geweest!"

„Maar dan het boekje en je pakje?" vroeg tante.

„Ik heb boekjes genoeg — en m'n pakje? Als ik er geen krijg, kan ik er ook niets aan doen!"

„Jawel Truusje, 't is je eigen schuld — maar 't is toch jammer."

Truusje had de pap op en ging zich uitkleeden. Ze gooide 't liefst de kleeren maar op een hoop. Doch dat mocht niet van tante: Truusje moest ze altijd netjes opvouwen en op een stoel voor de bedstee leggen.

Zoo — de nachtpon aan — tante een nachtkus — en nu, er in!

Anders was ze altijd met één sprong in het hooge bed, maar ze had nu heel geen zin in grapjes. Ze knielde neder voor 't avondgebed.

Moeder had haar, toen ze pas praten kon, het gebedje geleerd:

„Lieve Jezus, maak mij vroom,
Dat ik in den hemel koom'."

Toen vader dood was, zei ze altijd:

„Lieve Jezus, maak mij vroom,
Dat ik bij vader in den hemel koom'."

En toen ook moeder gestorven was, had tante Sien haar geleerd:

Lieve Jezus, maak mij vroom,
Dat ik bij vader en moeder in den hemel koom'."

Truusje lag onder de dekens.

„Ja," dacht ze, „als ik nu eens vannacht bij vader en moeder in den hemel kom, dan vragen ze misschien ook, net als vrouw Van Dijk: wat heeft de juffrouw verteld?"

En dan kon ze niet wegloopen.

„Want, als je eenmaal in den hemel bent, dan blijf je er in," zei tante eens.

Dus dan zou ze niet meer weg kunnen loopen en dan moest ze vader en moeder vertellen, dat ze van de Zondagsschool weggejaagd was. En dan zouden ze zoo'n verdriet hebben, zei tante.

Nee, ze hoopte maar, dat ze nu nog niet in den hemel kwam.

Truusje dacht er niet aan, dat ze met zoo'n boos, weerspannig hartje nooit in den hemel *kon* komen. Toch had de juffrouw het op de

https://achterderug.nl

Zondagsschool zoo dikwijls gezegd; en ook, dat we den Heer altijd vergeving moeten vragen, als we kwaad gedaan hebben.

HOOFDSTUK IV.

Truusje kwam dien nacht niet in den hemel, maar ontwaakte, toen de klok al acht uur sloeg.

Ze rolde haastig het bed uit; kleedde zich zoo gauw aan als ze kon; had bijna geen tijd dat tante haar krullen kamde; en, met de boterham in de hand, holde ze het groene wegje af naar de Wilgenweide, waar Daatje al op haar stond te wachten.

„Wat ben je laat, Truus. Ik wou net doorgaan."

„Ja, ik had me verslapen. Tante was achter bezig en om acht uur sliep ik nog. Kijk, ik heb nog niet eens mijn boterham op!"

„Ik heb van je gedroomd, Truus, dat je naar de juffrouw toeging en vergeving vroeg. De juffrouw was toen zoo vriendelijk en ging op jou plaats zitten en jij voor de klas en je hadt je haar opgestoken, mal hè?"

Ja, dat vond Truusje ook en ze lachte hardop bij die gedachte.

Toen ze dichter bij 't dorp kwamen, begon haar vroolijkheid echter wat te zakken.

Tante zei: 't is een schande — en nu wisten alle menschen op 't dorp het al en zou iedereen haar aankijken.

Ze was nu maar blij, dat ze zoo laat waren. De school ging aan.

Ze vond, dat de oogen van meester veel donkerder keken dan ooit. Die wist het zeker ook al. Wat vervelend toch! Wat was ze begonnen!

Maar .... 't zou wel wennen!

Ja, wennen deed het ook wel, doch als ze de volgende weken aan de Zondagsschool dacht — en vooral Zondagsmiddags — gevoelde ze zich toch heel ongelukkig.

Toen ze om vier uur uit school kwam, riep tante haar van achter de waschtobbe toe: „Hoor eens! de juffrouw van de Zondagsschool is er geweest!"

Truusje kreeg een kleur.

Ze begreep natuurlijk wat dit bezoek beteekende.

„De juffrouw kwam achterom loopen, want ik was net op de bleek. — De juffrouw was heel verdrietig en zei: Sien, zei ze, wat spijt 't me toch, dat het gisterenmiddag op de Zondagsschool is voorgevallen. — Ik zeg: juffrouw, het spijt mij ook gruwelijk, want wat is 't niet een schande voor 't dorp, zeg

https://achterderug.nl

ik. — Toen zei de juffrouw: 't is niet alleen jammer om de schande, maar vooral omdat Truusje nu 's Zondagsmiddags niet meer in mijn klas zit. Als ze vergeving vraagt en beloft voortaan eerbiediger te zijn, mag ze weer terugkomen. — Ik zeg: 'k zal het zeggen tegen Truusje, maar ik twijfel of ze 't doen zal: 't Is zoo'n kopstuk, zei ik. — De juffrouw bleef nog een tijdje praten; ze kan zoo mooi spreken over den bijbel; ik mocht er graag naar luisteren. — Je moet maar gauw maken, dat je weer gaan mag, Truus!"

Truusje had met klimmende belangstelling tantes verhaal aangehoord, maar wist er niet veel op te zeggen.

In plaats van haar hoofdje te buigen en haar onrecht te bekennen zei ze: „Ik zal er nog eens over denken!"

Maar uitstel is ook in zoo'n geval afstel.

Hoe langer Truusje wachtte, hoe moeilijker ze 't vond.

En toen de Zondagmiddag aanbrak, keek Daatje tevergeefs naar haar uit en zag op de Zondagsschool verdrietig naar de ledige plaats.

Den Woensdag daarop zat Truusje 's middags thuis sommen te maken op de lei. Ze had de knieën hoog opgetrokken, de hakken op de sport van haar stoel en de lei op haar schoot.

Ze was zóó verdiept in haar som, die maar niet uit wou komen, dat ze niet eens gemerkt had dat de deur openging. Ze schrok dan ook geweldig, toen ze ineens de stem van den dominee hoorde zeggen: „Dag Truusje! Is tante thuis? Wat schrik je, kind; 't lijkt wel of je een kwaad geweten hebt."

„Dominee, tante voert het varken."

„O, dan zal ik maar even wachten, tot tante klaar is."

Dominee ging zitten en vroeg: „Truusje, waarom ben je Zondag niet op de Zondagsschool geweest?"

https://achterderug.nl

„Omdat 't zoo waaide," loog Truus.

„Neen Truusje, je behoeft me niets op de mouw te spelden, want ik weet heel goed, wat de werkelijke reden van je wegblijven is. Je ziet, als je eenmaal den duivel in je hartje toelaat, verleidt hij je telkens tot nieuwe zonden. Nu leert hij je koppig zijn — en jokken, terwijl je anders altijd zoo recht door zee gaat. Heb je nu heel geen spijt van je gedrag, Truusje?"

O! had ze nu maar haar vol hartje voor dominee uitgestort! Wat zou het haar opgelucht hebben!

Maar ze gaf geen antwoord. Ze zat haast met den neus op de lei.

Wat was ze blij, toen tante in de achterdeur verscheen en zei:

„Hé, dag dominee. Ik wist niet, dat u er was. Dat varken maakt ook zoo'n lawaai alsie z'n eten gewaar wordt, dat ik u er niet in heb hooren komen. Maar Truusje zal u wel aan de praat gehouden hebben! — En hoe gaat het met mevrouw en die lieve Nannie? Knapt mevrouw al weer wat op? Ik hoor, ze moet nogal veel liggen. — Wat een geluk, dat uw schoonzuster nu zoo hier kan zijn!"

„Ja dat is zeker een voorrecht. En het gaat gelukkig goed vooruit: God wil de middelen zegenen. — Ja, Sien, een mensch moet zijn lichaam goed verzorgen. Maar er is nog iets, dat bij de menschen meestal heel ziek is. Ik bedoel onze ziel. De meesten hebben daar geen erg in. En je weet, daarvoor is maar één Medicijnmeester. — Daar kom ik eens met je over praten. Den laatsten tijd zag ik je zoo weinig in de kerk, dat ik me bezorgd gemaakt zou hebben, als ik je niet zoo geregeld met een opgewekt gezicht uit je werkhuizen had zien komen. — We zijn als christenen verplicht voor ons dagelijksch brood te zorgen, maar onze ziel moet eveneens op tijd gevoed worden, anders zou ze den hongerdood sterven."

„Ja, dominee, ik moet u gelijk geven. Dat moest ook niet zoo zijn! Maar wat zal ik zeggen? .... Hoe gaat het! De klad komt er zoo gauw in .... 't Is sloffigheid en anders niet!"

„Geniet toch van de dagen, dat je nog gaan kunt en gaan moogt! De menschen en kinderen moeten met beide handen alle gelegenheden aangrijpen, dat ze het evangelie kunnen hooren."

De dominee keek eens naar Truusje, die nog maar steeds op haar som zat te turen.

Wat was ze graag weggewipt!

Maar dan moest ze juist langs den dominee en dat durfde ze niet.

https://achterderug.nl

Nog een poosje bleef deze met Sien praten over het dagelijksch lezen in den bijbel, over bidden en nog verscheidene dingen en stond toen op.

Toen Truusje dominee's stappen buiten hoorde en tante hem nariep: „De complimenten en 't beste met mevrouw en Nannie," kreeg ze weer moed en durfde om zich heen kijken.

O, o, wat had ze onaardig tegen dominee gedaan! En 't was toch zoo'n vriend'lijke man.

Ze had een heeleboel willen vragen over Nannie: naast wie ze aan tafel zat; hoe laat ze naar bed ging; en of ze kousen met ribbetjes droeg, nu 't kouder werd. Maar ze had den dominee niet eens antwoord gegeven.

In hartstochtelijk snikken barstte ze uit.

Zoo vond tante haar.

„Truusje, waarom huil je zoo?"

„O, tante, de dominee is ook al boos op me — en ik wou, dat ik anders was."

„Ja, ik dacht al: wat zegt Truusje weinig. Ze is zeker beschaamd over Zondagsschool .... Jammer, Truusje, jammer! .... 't Is zoo'n beste man .... En de juffrouw ook 'n best mensch, heelemaal niet grootsch ....!"

Dat vond Truusje in haar hartje ook: erg jammer! ....

Zou ze maar vergeving vragen?

„Nog eens over denken," dacht ze.

O! dat uitstellen.

Tante vond het jammer, maar het meest jammer was, dat tante haar pleegkind niet eens onder handen nam en opwekte, den Heer vergeving te vragen en haar hoogmoedig hartje te buigen.

HOOFDSTUK V.

Zoo verliepen een paar weken.

Truusje ging 's Zondagmiddags Daatje tegemoet als deze uit de Zondagsschool kwam.

Op een Zondag, aan het eind van October, zag ze Daatje aankomen met iets wits in de hand. Nieuwsgierig wat het zijn zou, versnelde ze haar pas.

Dichterbij gekomen, riep Daatje haar al toe: „Een Kerstliedje!"

Als een priem ging het Truusje door haar hartje.

Daar had je 't al! Nu gingen ze al leeren voor Kerstfeest — en zonder haar!

„Laat eens lezen," zei Truusje begeerig.

„In Bethlehems stal lag Christus, de Heer,
In doeken gehuld, als kindje terneer.
Voor Hem was geen plaats meer in herberg of huis,
Zijn wieg was een kribbe, Zijn kroon was een kruis!"

https://achterderug.nl

„Wat mooi!"

„Ja," zei Daatje, „en de wijs is ook zoo mooi; de juffrouw heeft 't voorgezongen."

Daatje vroeg maar niet meer aan Truusje of ze nog veranderen wou, want ze wist vooruit, dat ze toch weer zou zeggen: „'k zal nog es zien."

Ze hield echter niet op voor Truusje te bidden. Moeder zei: „Ga er maar mee door, Daatje! Misschien verhoort de Heer je gebed nog wel."

„Mag ik het van je overschrijven, Da?"

„Ja, goed! Dan ga ik even met je mee naar huis en zal ik er op wachten. Want ik wou het vader en moeder laten lezen."

's Avonds zat Truus met allen ijver het Kerstliedje van buiten te leeren.

Nu kon zij het toch ook en Daatje had beloofd, dat ze haar trouw alle nieuwe versjes zou laten overschrijven.

Maar — de wijzen? Hoe kon ze die leeren?

Daatje kon niet goed wijs houden en voor de andere kinderen wilde ze niets weten: Ze mochten het eens aan de juffrouw vertellen!

Stil, ze had al een plannetje bedacht. Ze wist een plekje, waar haast nooit iemand kwam. Dat had ze eens uitgevonden met verstoppertje spelen en niemand had haar kunnen vinden:

Achter de kerk om liep een paadje, dat uitkwam bij het kerkhof, maar dat nooit door iemand gebruikt werd, sinds die toegang tot het kerkhof was afgesloten. 't Was een dichtbegroeid laantje met hooge heg. Als je er in liep, kon van den weg af en ook van het kerkplein niemand je zien. Het hooge raam van de catechisatiekamer kwam daar juist op uit. Als ze nu in het laantje ging staan, kon ze de kinderen duidelijk hooren zingen, dacht ze.

Dat zou ze Zondag eens probeeren.

De Zondag kwam.

Ze bracht tegenwoordig Daatje altijd een eindje weg, dan duurde de middag niet zoo lang. Ditmaal ging ze mee tot aan het kerkplein, maar vooral niet verder, opdat de juffrouw of de dominee haar niet zien zouden.

Toen alle kinderen binnen waren en op het kerkplein niemand meer te zien was, sloop Truusje stilletjes langs de kerk en zocht haar plekje op.

Ja, 't was net zooals ze zich voorgesteld had. En er was nog een oud hekje ook. Daar ging ze op zitten en toen kon ze juist de stem van de juffrouw ook hooren:

„Kinderen, we zullen zingen het versje, dat jullie deze week geleerd hebt!"

Truus kende het ook. Héél, héél zacht neuriede ze mee.

https://achterderug.nl

Eén keer vergat ze heelemaal waar ze was en zong hardop. Ze schrok er van.

Toen ze hoorde, dat het zingen ophield,

maakte ze gauw, dat ze wegkwam. En toen de kinderen een poosje later Truusje van Wakeren in het kerkpad zagen staan, dacht niemand, dat ze met hen meegezongen had.

Voortaan was Truusje iederen Zondagmiddag op haar geheim plaatsje te vinden en leerde zoodoende het geheele Kerstfeestprogramma meezingen.

Eén Zondag was 't echter heel koud, zóó zelfs, dat de jongens met de bouffantes om de ooren en de handen in de zakken liepen.

Truusje zat een poosje op haar hekje, haar rooden wollen doek stijf om zich heen getrokken. Even later moest ze gaan staan; haar voeten waren als steen, hoewel tante nog stroo in haar klompen had gedaan.

Maar toen ze 'n minuut of vijf zoo gestaan had, kon ze het niet meer uithouden en klappertandend moest ze tot haar groote spijt haar hoekje verlaten, om in het kerkpad wat heen en weer te gaan hollen. Toen werd ze warmer en had ze weer lust, om op Daatje te wachten, die haar gelukkig vertelde, dat ze dien middag alleen maar liedjes gezongen hadden, die ze al kenden.

HOOFDSTUK VI.

Den Woensdagmiddag daarop lag er een flink pak sneeuw.

Heerlijk, dachten de kinderen!

https://achterderug.nl

Jammer, dachten de menschen! Vooral zij, die er met paard en wagen op uit moesten.

De molenaar besloot tenminste zijn zware zakken meel op een slede te laden en ze zoo naar het dorp te laten trekken door zijn bruintjes, wier hoeven van scherpe pennen voorzien waren.

Daatje en Truusje mochten bovenop de zakken zitten.

Dat was een pret!

Op het schoolplein kregen ze echter een regen van sneeuwballen om de ooren, zoodat ze zich gauw van hun troon moesten laten afzakken.

In den winterdag mochten de kinderen, die ver woonden, altijd om twaalf uur hun boterham op school blijven eten. Truusje en Daatje behoorden bij dat clubje.

Tante Sien was er blij om, want de twee dagen van de week, dat ze uit werken ging, wist ze Truus dan meteen goed geborgen; en als ze met Daatje samen was, haalde ze niet zoo veel kattekwaad uit ook.

Om vier uur zou Truus tante bij het huis van den bakker opwachten.

Daatje was met Marietje Smit meegegaan. Truus was in haar eentje aan 't baantje glijden. Juist wilde ze een aanloopje nemen, om een heel lang eind te glijden, toen ze iemand zag aankomen.

O foei! het was de juffrouw van de Zondagsschool! Zou ze wegloopen?

Nee, waarom? Ze vond het toch ook wel prettig, de juffrouw weer eens te zien. Het was al zoo lang geleden.

Kijk de juffrouw eens voorzichtig loopen!

O, daar glijdt ze uit!

Ze valt — neen, toch niet, ze blijft nog op de been, maar een pakje rolt uit haar hand een eind verder in de sneeuw.

Als een pijl uit den boog vliegt Truus er naar toe om het op te rapen en toen ze het eenmaal in de hand had, moest ze wel naar de juffrouw toe om het haar te geven.

„Als 't u blieft, juffrouw," zei ze bedeesd.

„Dank je wel, Truus. Dat vind ik aardig van je. Ik dacht, dat je nog altijd met een boos hartje rondliep, maar nu zie ik toch, dat je weer goede maatjes met me wilt worden. Kom je nu Zondag weer op Zondagsschool? En dan met je belofte?"

Truusje dacht: „Als ik ja zeg, dan denkt de juffrouw, dat ik het om de cadeautjes doe. Want over twee Zondagen is het al Kerstfeest."

Dus liet ze haar lip hangen.

Even was ze in tweestrijd.

Toen kwam 't er weifelend uit: „Ja juffrouw, ik zou wel .... Nee juffrouw, ik weet het nog niet."

https://achterderug.nl

Ze draaide zich om en liep op een holletje weg.

Met een teleurgesteld gezicht liep de juffrouw door, den hoek van de straat om, en verdween uit het gezicht.

En Truus?

Ze had geen zin meer in baantje glijden en toen het belletje aan de winkeldeur van den bakker rinkelde, dacht ze: „Gelukkig, daar is tante!" — want, ze was bang, dat ze de juffrouw nog eens tegen zou komen.

„Dag tante!"

„Dag Truusje! Schik gehad? Baantje gegleden?"

„Ja, een poosje!"

Ze liepen een eindje zwijgend verder.

Anders was Truusje altijd vol verhalen.

„Wat ben je stil, Truus! Scheelt er wat aan? Ben je koud?"

„Nee, heelemaal niet."

Na een poosje zei ze: „Als ik 't doe, denkt ze vast, dat het om de cadeaux is."

„Wat? — Wie bedoel je?"

„Ik zag daar juist de juffrouw van de Zondagsschool en die vroeg of ik weer kwam."

„Hè, kind! Wat blijf je toch aan 't zeuren! Zal ik het zeggen voor je?"

„Nee, tante. Dan kan ik 't ook wel."

„'t Is een nare geschiedenis," dacht tante.

Ze had vandaag bij den bakker vrouw Van

Dijk nog gesproken. Die had het er ook nog over gehad: „Sien," zei ze, „jij en het kind zoekt het te veel bij je eigen. Je moet het Hoogerop zoeken."

Zou ze bidden bedoeld hebben?

„Truusje, je moet er om bidden!"

„Waarom, tante?"

„Nou, om durf! Wat zou het prettig zijn, als 't vóór Kerstmis nog in orde kwam."

Dat dacht Truusje ook.

Maar ze zocht het *niet* Hoogerop. Ze bleef mokken in haar hartje en dus kwam het vóór Kerstmis niet in orde.

HOOFDSTUK VII.

De dominee had afgekondigd, dat de Kerstfeestviering der Zondagsschool zou plaats hebben op Maandagavond, den eersten Kerstdag.

Op den morgen van dien dag vroeg Truusje: „Tante, ga je vanavond naar de kerk?"

„Ja, en vrouw Van Dijk heeft gezegd, dat ik bij haar in de bank mag zitten en dat er voor jou ook nog wel een plaatsje in is."

Om vier uur stond Truusje al kant en klaar; den rooden doek om, en de muts over de ooren getrokken, want 't was buiten koud.

https://achterderug.nl

„Maar kind," riep tante haar toe, „ik ben nog lang niet klaar, hoor. Ik moet de geit nog melken; de kippen zijn nog niet in 't hok; ik moet alles nog sluiten! Ga jij maar vast, dan zien we mekaar wel in de kerk! Om zes uur begint het, hoor!"

„Ja, Tante! ik weet het .... Daaaàg!" ....

Truusje deed de deur achter zich dicht en liep het groene wegje af, dat nu wel het witte wegje mocht heeten.

Bij de Wilgenweide keek ze eens rond, of ze Daatje al zag. Maar die ging zeker met haar moeder mee.

Nergens was nog iemand te zien. Daarom drentelde ze den kant van het dorp maar uit.

Dichter bij de huizen zag ze hier en daar kinderen, sommige met kopjes in de hand. *Zij* had nu haar kopje thuis kunnen laten: het mooie, wit geëmailleerde, met het roode randje. Ze hoorde nu niet meer bij de Zondagsschoolkinderen.

Hoe dichter ze bij de kerk kwam, hoe meer kinderen er van alle kanten kwamen opdagen. En eindelijk was ze midden tusschen de joelende vroolijke kindermassa.

Het was nu al halfzes, maar niet zoo donker als een half uur geleden, want de maan kwam op en het beloofde een heldere avond te worden.

De achterdeur van de kerk ging open.

Daar werden de kinderen ingelaten, om in de catechisatiekamer te wachten tot ze de kerk mochten binnenkomen.

De deur ging dicht achter de kinderen en Truusje bleef alleen over.

Daatje had nog gauw in het voorbijgaan gezegd:

„Ik zal een krentenbol voor je bewaren."

Vlug liep Truusje nu naar haar plekje in het kerkhoflaantje, om te luisteren, wanneer de kinderen binnen zouden gaan.

Nu wilde ze nog niet de kerk in.

Daar stond Truusje nu te bibberen in den maneschijn. Binnen onder de lamp, bij de kachel zou het heel wat gezelliger wezen, dacht ze.

Ze had wel hardop kunnen huilen van verdriet.

Dat had ze nu van haar koppigheid!

Tante en iedereen dacht, dat het haar niets

https://achterderug.nl

kon schelen — en ze voelde zich toch zoo dood-ongelukkig.

Truusje, Truusje, waarom niet dadelijk tot de kudde weergekeerd? Waarom zoo aan 't dwalen gebleven?

De kerkklok luidde voor de tweede maal. De groote menschen waren nu dus ook binnen.

Nu liep Truusje het kerkhoflaantje uit naar de groote kerkdeur aan den anderen kant, en kwam de kerk in.

Zou ze bij tante gaan zitten?

Neen, ze wist veel prettiger plaatsje, waar niemand haar zien kon: Achter in de kerk waren twee groote dikke pilaren. Opzij daarvan was eene verhevenheid met banken aangebracht, die echter zelden gebruikt werden, vooral niet in een avonddienst, daar dit gedeelte niet verlicht was.

Truusje klom stilletjes de trapjes op en ging in de achterste, hoogste bank zitten.

Nu kon ze alle menschen zien, zelfs wat er vóór in de kerk gebeurde.

Tante Sien zat naast vrouw Van Dijk; ze hadden beiden al een paar keer omgekeken, of ze Truusje nog niet zagen komen, maar de kerk was zóó vol, dat ze haar niet konden vinden.

„Ze zal wel een goed plaatsje hier of daar hebben," dacht tante.

Ze hadden er heel geen erg in, dat Truusje

daar achter in de kerk in haar donker hoekje zat, met de ellebogen op de leuning van de bank vóór haar, en het hoofd in de handen.

Zoo zat ze alles te bekijken.

Wat was de boom weer mooi!

Waar hing dat engeltje met die schitterende vleugeltjes? O ja! daar, bij dien zilveren bal.

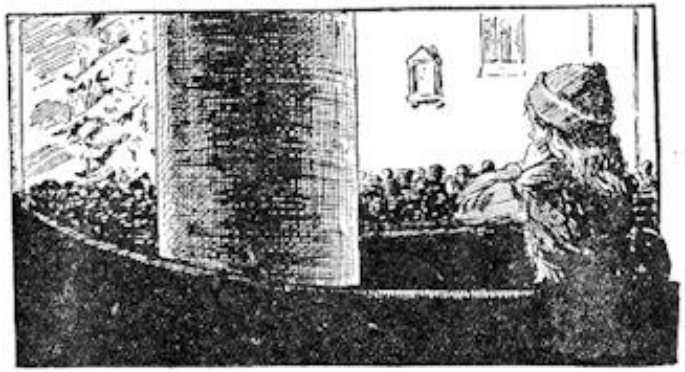

En wat was de boom hoog! Zie eens, wat 'n kaarsjes!

Ze wou net Daatje aanstooten, om dat snoezige klokje aan te wijzen, daar bovenaan, bij dien slinger van roze en witte kralen, maar — dat is waar ook — ze zat maar alleen.

Waar zat Daatje?

O, ja, daar, links van de kachel! Hè, vlak naast den stoel van de juffrouw. Daar zou zij anders gezeten hebben!

https://achterderug.nl

De tranen sprongen haar in de oogen.

Het voorgebed was gedaan en de gemeente had gezongen dat schoone gezangvers: „Daar is uit 's werelds duist're wolken".

Nu begonnen de kinderen alleen te zingen:

„Heerlijk klonk het lied der eng'len
In het veld van Efrata",

en terwijl er nog een traan langs haar wangen biggelde, zong Truusje mee — ze kon 't niet laten; het was zoo heerlijk: zingen in de kerk met de Zondagsschool!

De krentenbollen werden rondgedeeld.

Wat zagen ze er lekker uit

De juffrouw had een blad en mevrouw van den dominee ook een.

Daar kwamen de chocoladeketels, en daar was die juffrouw uit Amsterdam ook weer, tante Dora, die ieder Kerstfeest bij den dominee logeerde. Die zou straks zeker weer een mooi verhaal vertellen.

En zie! ginds bij den boom zat de familie van den dominee — en dat is zeker het logeetje, waar Daatje van sprak en die lange dame haar moeder! Wat vriendelijk ziet dat meisje er uit! Hoe heet ze ook weer? O ja, Margootje Vermet!

En kijk eens, daar loopt Nannie van den dominee ook! Ze mag mee krentenbollen uit-

deelen. Nu is ze aan de bank van Daatje.

Zat ze nu op haar gewone plaats naast Daatje, dan zou ze haar er ook een gegeven hebben en dan zou ze met dat vriendelijke stemmetje zeggen: „Voor jou, Truus."

Weer sprongen haar de tranen in de oogen.

Dominee vraagt of de kopjes en de monden leeg zijn.

Dan zullen we samen zingen:

„In Bethlehems stal lag Christus, de Heer," enz.

Dat kan Truus ook! Ze vindt het juist zoo mooi en zingt alle drie de versjes mee.

Nu gaat de dominee de Kerstgeschiedenis vertellen. Ze weet alles nog precies van verleden jaar — en toch is het weer zoo mooi van die herders, die opeens dat zingen hoorden, nog mooier, zegt dominee, dan de kinderen het zooeven deden — en van die kribbe met dat kleine kindje er in.

Dat kindeke was Jezus, vertelde de dominee, de Zoon van God, de Koning der wereld.

Maar waarom was Hij op aarde gekomen? 't Was toch in den hemel veel heerlijker?

„Ja, dat was het ook, kinderen, maar Hij deed het alleen uit liefde voor zondige menschen en kinderen."

„En voor wie is het nu in waarheid Kerstfeest?"

https://achterderug.nl

„Voor hen, die er twee genoeglijke vacantiedagen van maken? Of voor menschen en kinderen, die denken: ik ben zoo slecht nog niet; 't gaat gelukkig nogal goed met me?"

„Neen! voor hen, die hun zwakheid gevoelen."

„Als de kinderen zeggen: ik wil wel graag Jezus liefhebben en Zijn schaapje zijn; maar ik ben zoo zwak; telkens ben ik weer ongehoorzaam en doe ik Hem verdriet — dan is voor hen Jezus op aarde gekomen! Die wil Hij helpen! Voor zulken is Zijne komst op aarde een waar feest."

„Jongens! daarachteraan! .... stilzitten!! Ik hoor gestommel! ...."

Het gestommel kwam echter niet uit de jongensbanken, maar werd veroorzaakt, doordat iemand langs de banken liep.

Het was tot aller verwondering Truusje van Wakeren, die regelrecht op den dominee afstapte en hardop zei, zóó dat iedereen het hooren kon:

„Dominee, als de Heere Jezus op aarde gekomen is, om ondeugende kinderen te helpen weer goed te worden, dan is het voor mij ook Kerstfeest, want ik ben het slechtste meisje van de heele Zondagsschool."

„Wel zeker, Truusje," sprak de dominee met ontroerde stem, „dan is 't voor jou ook Kerstfeest en behoor je weer tot de schaapjes van onze kudde. Ik ben hartelijk blij, dat je

er zoo over denkt — en ik geloof wel: de juffrouw niet minder!"

Nu, daar behoefde wel niemand aan te twijfelen, die de juffrouw met tranen van dankbaarheid in de oogen naar Truusje toe zag komen, om haar bij de hand te nemen en haar een plaatsje te geven in de bank van Daatje, die uit zichzelf al was opgeschikt.

De dominee vertelde de Kerstgeschiedenis verder, terwijl de kinderen aandachtig toeluisterden en gaf aan het slot op om te zingen:

„Stille nacht! Heil'ge nacht.

Truusje kon nu van harte meezingen:

„Ook voor mij hebt G' U rijkdom ontzegd,
Werdt G' in stroo en in doeken gelegd."

Nog nooit had Truusje de Kerstfeestviering zoo heerlijk gevonden als vanavond; nog nooit zoo genoten van haar krentenbol en van haar chocolade, die ze uit Daatjes kopje mocht drinken.

En ze kon het niet nalaten, toen de juffrouw dichtbij haar kwam, even te fluisteren:

„Juffrouw, ik heb er spijt van. Wilt u 't me vergeven?"

Waarop de juffrouw zoo hartelijk zei:

„Natuurlijk, Truus! En vergeten wil ik 't ook, hoor! .... Maar vertel me eens: ik hoorde je daareven de versjes meezingen, hoe heb je die geleerd?"

https://achterderug.nl

Truus kreeg een kleur en zei maar gauw: „Dat is een geheimpje" — en ze dacht: „het is hier bij de kinderen toch heel wat gezelliger dan zoo op je eentje in de kou."

Later op den avond kon men den dominee naar zijn nichtje Margootje zien gaan en haar wat in het oor fluisteren, waarop deze met een blij gezicht ja knikte.

Wat dominee te vragen had?

Wel, hij had bij den stapel boekjes, die uitgedeeld zouden worden, er ook een voor Margootje gelegd en nu vroeg hij haar, of ze het goed vond, dat oom haar boekje aan Truusje van Wakeren zou geven.

In de catechisatiekamer schreef hij er gauw het gewone opschrift in en legde het daarna ongemerkt bij de andere boekjes op de versierde tafel onder den boom.

En zoo kwam het, dat, toen de namen in de boekjes opgelezen werden, ook Truusje van Wakeren genoemd werd, tot aller verwondering, niet het minst van haarzelf.

Dominee gaf het haar en zei: „Kijk Truusje, dat schaapje op het plaatje, dat in de armen van dien man gedragen wordt, ben jij. En die herder is de Heer Jezus."

Truus kon haar oogen er niet van afhouden.

Wat 'n vriendelijk gezicht had die Herder. Zou de Heer er ook zoo hebben uitgezien?

Hoe kon ze Hem toch zooveel verdriet gedaan hebben!

Ze werd in haar overpeinzing gestoord door Daatje, die haar boekje bovenop het plaatje legde en liet zien, wat een snoezig meisje op het titelblad was afgebeeld.

„Net zoo'n rooie doek heeft ze om als jij, Truus! En kijk eens, hoe dik het boekje is? Het zal wel mooi zijn, hé? En hoe ziet het er van jou uit? .... Prettig, dat je er toch ook een gekregen hebt!"

Daar kwamen de pakjes!

Voor Truusje was er natuurlijk geen bij, maar ze vond zelf, dat ze het ook niet verdiend had en het bedierf haar vreugde niet — alleen schaamde ze zich wel wat.

Daatje troostte haar met de belofte, dat ze haar cadeautje met haar deelen zou. Morgen kreeg ze het dan, want thuis mochten ze de pakjes pas open maken.

„En als 't dan een schort is?" lachte Truus.

Aan die moeilijkheid had Daatje niet gedacht.

Lang konden ze er niet over beraadslagen, want de dominee verzocht stilte, om te gaan danken

Ja, veel was er te danken aan den Gever van alle goede gaven voor zooveel weldaden, ook dezen Kerstavond weer ondervonden.

Tante Sien, die nog niet geheel bekomen

https://achterderug.nl

was van haar verbazing, toen ze haar Truusje daar zoo vrijmoedig de kerk door zag stappen, gevoelde zich ook zoo dankbaar gestemd en de woorden: „Heer, wij danken U, dat Gij ook nu nog groot en klein wilt sterken in den strijd tegen de zonde, ons wilt bekwamen tot Uwen dienst. Verlos ons dan van onzen hoogmoed en onwil . . . ." die woorden drongen diep in haar ziel.

Ja, de Heer was machtig! Vrouw Van Dijk had wel gelijk had! Wat de dominee en de juffrouw niet gekund hadden en zijzelve nooit bereikt had, dat had Hij gedaan. Hij had het trotsche hartje van haar nichtje verbroken.

Zou dit Kerstfeest ook voor tante Sien zelve vruchten dragen?

De kerk ging uit.

Ouders wachtten buiten de kerk de kinderen op. Ook tante Sien stond uit te kijken naar Truusje.

Daar was ze! Ze hield haar boekje omhoog.

Arm in arm liepen ze huiswaarts, blijmoediger gestemd dan ze in langen tijd geweest waren.

„Nou, Truusje, is driemaal Kerstfeest nu genoeg?" vroeg tante ondeugend.

„Nee, tantetje, al komt het nog honderdmaal!"